

גמ"ר 5395/12/12 - מדינת ישראל נגד חן עופר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

10 ספטמבר 2015

גמ"ר 5395-12-12 מדינת ישראל נ' עופר
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

בעניין: המאשימה

נגד

חן עופר

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי היא זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין גרימת מוות ברשלנות בניגוד לסעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, יחד עם סעיפים 64 ו- 40 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן-**פקודת התעבורה**).

בכתב האישום נטען כי ביום 7.10.12, סמוך לשעה 05:45, הנאשם בהיותו בתפקיד, נהג באוטובוס של חברת דן, מ.ר. 91-198-01 (להלן-**האוטובוס**), ברחוב הירקון בתל אביב, מכיוון דרום לצפון, בנתיב הימני, והתקרב לצומת הירקון-גאולה (להלן-**הצומת**). אותה עת עבדו הרמזורים בצומת באופן תקין וללא תקלה, ובכיוון נסיעתו של הנאשם דלק אור אדום. במקום שררו תנאי מזג אוויר נאה, אור יום, ראות טובה, וכביש האספלט היה נקי, יבש ותקין. אותה עת, חנה ברחוב גאולה רכב מסוג פורד מ.ר. 85-805-59 (להלן-**רכב הפורד**) בצדו הימני של הרחוב, לאחר מעבר החצייה (לכיוון מערב), בחנייה כפולה. הדלתות האחוריות של רכב הפורד היו פתוחות וסמוך לחלקו האחורי עמד מוריצי'ו קושמרו (להלן-**המנוח**), אשר פרק סחורה מהרכב. לפני רכב הפורד עמד רכב נוסף מסוג יונדאי.

במקביל למתואר לעיל, הגיע לצומת מרחוב גאולה משה קלמי (להלן-**הנהג המעורב או משה**) כשהוא נוהג ברכב מסוג פורד מ.ר. 51-900-59 (להלן-**הרכב המעורב או הטנדר**), ולצדו יושבת אשתו רוחמה קלמי (להלן-**רוחמה**). משה נהג ברכב המעורב מכיוון מזרח למערב וחצה את הצומת מימין לשמאל ביחס לכיוון נסיעת הנאשם, שעה שהאור ברמזור בכיוון נסיעתו היה ירוק. הנאשם נכנס לצומת ברשלנות ובחוסר זהירות, בניגוד לאור אדום שדלק בכיוון נסיעתו. כתוצאה מכך פגע האוטובוס בחלק האחורי שמאלי של הרכב המעורב, אשר הוסט ונהדף בעקבות החבטה לכיוון ימינה וקדימה ופגע במנוח, אשר עמד מאחורי רכב הפורד. כתוצאה מהתאונה נגרמו למנוח נזק חמור בריאה השמאלית, שברים בצלעות, בחוליות עמוד השדרה ובעצם האגן בשילוב עם שברים בעצמות השוקיים. המנוח נפטר בבית החולים איכילוב עם הגיעו לחדר מיון. בנוסף, כתוצאה מהתאונה נגרמו לרוחמה כאבי ראש וגב, ורכב הפורד של המנוח נדחף ופגע ברכב היונדאי.

לאור כך, נטען כי התאונה נגרמה עקב רשלנותו החמורה של הנאשם, אשר נהג בחוסר מיומנות מבלי ששם ליבו אל

עמוד 1

הדרך, הנעשה בה ושלומם של המשתמשים האחרים בדרך, וכן לא ציית לאור אדום, ולא נתן למשה, אשר חצה את הצומת באור ירוק, להשלים את חציית הצומת באופן המתחייב מהתמרורים.

אין חולק אודות אופן התרחשות התאונה וקיומו של קשר סיבתי בין התאונה לבין הנזקים שנגרמו כתוצאה ממנה, ובפרט גרם מותו של המנוח. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלה אם הנאשם נכנס לצומת בשעה שדלק אור אדום בכיוון נסיעתו.

התביעה טענה כי הוכחת אשמתו של הנאשם מבוססת על עדי ראיה וכן על סתירות שהתגלו בגרסת הנאשם. ההגנה מצידה טענה כי שני עדי ראיה מטעם התביעה הם "בעלי ענין", והתגלו סתירות בין עדויותיהם, וכי העד הנוסף אינו ניטראלי ואינו מהימן, ואף התגלו סתירות בין גרסתו לבין גרסת שני עדי הראיה שהם בגדר בעלי ענין. לטענת ההגנה, בוחן התנועה שטיפל באירוע התאונה הסתפק בעדותו של העד "הניטאלי", ולא מיצה את כישוריו המקצועיים כבוחן, ולכן אין במסקנותיו כדי לאושש את גרסת התביעה. לפיכך, טענה ההגנה כי התביעה לא הוכיחה את גרסתה מעבר לספק סביר.

מחלוקת נוספת שהתגלתה בין הצדדים נוגעת לטענת ההגנה לפיה נסיעתו של הנאשם ברחוב הירקון לכיוון צפון בוצעה בשעה שבכיוון נסיעתו היה קיים "גל ירוק". ההגנה הגישה חוות דעת מומחה מטעמה, אשר טען כי שחזור נסיעתו של הנאשם על פי פענוח ממצאי הטכוגרף שהותקן באוטובוס, מביא מסקנה כי לאחר צומת הירקון-דניאל, דלק אור ירוק בכל הצמתים בדרכו של הנאשם לכיוון צפון ברחוב הירקון, והוא אף הגיע לצומת הנדון בשעה שאור ירוק דלק בכיוון נסיעתו.

התביעה מצידה טענה כי אין במקרה דנן ראיות מדעיות או טכנולוגיות העשויות להכריע את המחלוקת שבין הצדדים. לדידה, התרחיש שתואר בחוות הדעת מטעם ההגנה אינו מתיישב עם עדויות המומחים מטעמה בנוגע לפענוח נתוני הטכוגרף, נתוני מערכות הרמזורים שפעלו בעת האירוע, וזאת בהתייחס לנסיעתו של הנאשם ברחוב הירקון לכיוון צפון.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

אינג' שמעון קסילביץ, מנהל מרכז בקרת הרמזורים, אגף התנועה, עיריית תל אביב,

גב' רוחמה קלמי, נוסעת ברכב המעורב ואשתו של הנהג ברכב האמור.

מר משה קלמי- הנהג ברכב המעורב.

מר סטורסלצקי ירוסלב, מחלק עיתונים, אשר נטען כי היה עד להתרחשות התאונה.

רב פקד אילן ידגר, קצין בוחנים ארצי במשטרת ישראל, אשר ערך חוות דעת מומחה במסגרתה פיענח את דיסקת הטכוגרף שהותקנה באוטובוס בעת האירוע.

בוחן התנועה, דן בירס, אשר טיפל בתאונה הנדונה וערך דוח בוחן. בנוסף, הגיש חוות דעת מטעמו כראיה הזמה, אשר אך חלקה הותר להגשה על פי החלטתי מיום 12.4.15.

שוטר הסיור, רס"מ יורם דיגורקר, אשר היה השוטר הראשון שהגיע לזירת התאונה, בשעה 05:58.

מטעם ההגנה העידו העדים הבאים:

הנאשם עצמו.

מר ניר קוסטיקה, אשר הגיש חוות דעת מומחה מטעם ההגנה (להלן - **מומחה ההגנה**).

עדויות עדי הראיה מטעם התביעה:

היות ולטענת התביעה הוכחת האשמה נשענת על עדויות עדי הראיה מטעמה, בעוד שלטענת ההגנה יש בעדויות אלה והסתירות שהתגלו בהן, כדי להביא לזכיו של הנאשם, ולו מחמת הספק, אדון תחילה בעדויות עדי הראיה מטעם התביעה.

עדת הראיה קלימי רוחמה:

העדה ובעלה משה, עובדים כמפיצי עיתונים, ומסייעים בחלוקת עיתונים לחנויות וקיוסקים באזור התאונה פעם בשבוע, בעיקר ביום שישי (אם כי התאונה לא ארעה ביום שישי, אלא ביום ראשון - הושענא רבה). מזה מספר שנים הם נוסעים במסלול חלוקה קבוע, הכולל חלוקת עיתונים לקיוסק ניסן הממוקם ברחוב הכובשים - פינת רחוב גאולה, ולאחריו פנייה שמאלה לרחוב גאולה לכיוון מערב. לדברי העדה: **"פנינו שמאלה, היו נערים שהלכו באמצע הדרך שהפריעו וירדנו. לא נסענו מהר, נסענו מאוד לאט כי חיכינו שהנערים יזוזו, הם הלכו על הכביש. עברנו את הרמזור בירוק מלא וזה תוך שניות הכל קרה. שניות. הוא נגע כנראה בקצה של האוטו שלנו, בצד הנהג מצד שמאל בשניה. האוטו שלנו ירד לטוטאל לוסט."** (פרוטוקול, עמ' 13, שורות 22-25). לפי גרסתה העדה הנערים הלכוכשגבם אל הרכב המעורב, היינו לכיוון מערב. לאחר שיצאה מהרכב, הבחינה העדה במנוח השרוע על הכביש, והחלה לצעוק **"תראו שהוא לא מת."** (פרוטוקול עמ' 13, שורה 29).

בחקירתה הנגדית טענה העדה כי עצרו את הרכב בצד ימין ברחוב הכובשים, אך אינה זוכרת באיזה מרחק מהקיוסק עצרו, ואף אינה זוכרת אם עצרו ברמזור הממוקם בצומת הכובשים - גאולה לפני הפנייה שמאלה לרחוב גאולה, או שעברו את הרמזור בנסיעה שוטפת. כשנשאלה אם לאחר שפנו שמאלה לרחוב גאולה הבחינה כבר באור ברמזור בכיוון נסיעתם הממוקם בצומת עם רחוב הירקון, השיבה: **"לא יודעת, זה רחוב קטן יחסית, ואתה לוקח שמאלה, אני יודעת מה אתה רוצה להגיד"** (פרוטוקול עמ' 18, שורה 29). כשנשאלה מתי הבחינה לראשונה באור הירוק בצומת הירקון, טענה כי אינה זוכרת. העדה אישרה כי לא ראתה את האוטובוס לפני התאונה, וכשנשאלה מדוע בעדותה במשטרה טענה כי האוטובוס נסע במהירות גבוהה, השיבה: **"כשאתה נוהג או יושב ליד הנהג וכשיש אוטובוס שנוסע מהר, והוא באמת נסע מהר, אין לי מושג כמה אבל הוא נסע מהר מאוד, לא הספקתי, לא ראיתי אותו אבל שמעת את הנסיעה המהירה."** (פרוטוקול עמ' 21, שורות 20-22).

כבר כעת ייאמר כי האוטובוס לא נסע במהירות גבוהה עובר לתאונה, אלא במהירות של 32 קמ"ש, וזאת לפי נתוני

הטכוגף.

כשנשאלה אם היא יודעת על קיומו של עד ראיה שהוא מחלק עיתונים, השיבה: "עכשיו אני יודעת. אני לא יודעת מי זה. לא ראיתי את העד, לא דיברתי עם העד. לא יודעת. אני באמת לא ראיתי." (פרוטוקול עמ' 22 שורות 22-23).

בהמשך טענה כי נודע לה על קיומו של עד ראיה לאחר שהייתה במשטרה (העדה מסרה הודעה במשטרה ביום 17.10.12, 10 ימים לאחר התאונה - ת/34).

מאוחר יותר שינתה את גרסתה, ואישרה כי בעלה משה מסר לה עוד ביום התאונה על קיומו של רוכב אופניים, מחלק עיתונים, אשר הבחין בתאונה, והוסיפה "אני לא יודעת אפילו מי זה" (פרוטוקול עמ' 23, שורות 16-17). כשנשאלה אם ראתה אי פעם את מחלק העיתונים, השיבה כי אין לה מושג מי זה. הוזכר לעדה מפגש שנערך עם רוכב האופניים ביום שישי כחודש לאחר התאונה, בעת שהיא ובעלה חילקו עיתונים, אך היא טענה "לא יודעת. לא ראיתי את הבן אדם. לא יודעת". (פרוטוקול עמ' 24, שורה 20). כשנשאלה אם ראתה אופניים שניצבו על הכביש ברחוב גאולה במועד התאונה, השיבה שאינה זוכרת.

עדות הנהג המעורב - מר משה קלימי:

העד משה תיאר כי עצר בקיוסק ניסן, הוריד עיתונים, ופנה שמאלה לרחוב גאולה. הוא נסע במהירות איטית, אך נערים שהלכו על הכביש ברחוב גאולה, גרמו להאטה נוספת במהירות נסיעתו. אין הוא יודע כמה זמן עבר עד שהנערים פינו את הדרך ומה המרחק שנסע אחריהם, אך הנערים הלכו מכיוון רחוב הירקון לכיוון מזרח (פרוטוקול, עמ' 31, שורות 1, 19). כשהגיע לרמזור בצומת, דלק אור ירוק, וכשהחל בחציית הצומת, רכבו קיבל מכה ונהדף.

לזירת התאונה הגיע שוטר, ומשה מסר לו את גרסתו. מאוחר יותר פנה אל משה בחור שטען כי היה מאחוריו, וראה שחצה את הצומת באור ירוק. העד מסר למשה את שמו ומספר הטלפון שלו, ומשה העביר פרטים אלה באופן מידי לשוטר. משה טען כי לפני התאונה מעולם לא פגש בעד, אך כחודש לאחר התאונה, בעת שהוא ואישתו ורוחמה, נסעו בקו החלוקה, הם פגשו בעד. המפגש הסתכם בכך שהעד שאל לשלומם (פרוט' עמ' 27, שורות 31-32, עמ' 36, שורות 9-14). על התאונה לא דיברו (פרוט' עמ' 38, שורות 7-19). מלבד זאת לא פגש בעד.

בחקירתו הנגדית טען משה כי עצר באור אדום בצומת הקודם, צומת הכובשים- גאולה, ופנה שמאלה לאחר שהרמזור התחלף לירוק. הוא אינו זוכר אם רכבים נוספים עמדו לפניו בצומת הכובשים-גאולה, אבל חושב שהוא עמד הראשון. אין הוא זוכר אם לאחר שפנה שמאלה לרחוב גאולה, הבחין כבר ברמזור המוצב בצומת התאונה (פרוטוקול עמ' 31, שורות 29-31). בהמשך אישר משה כי אכן הבחין ברמזור, אך טען כי אינו זוכר מה היה מופע האור ברמזור (פרוט' עמ' 33, שורות 16-20, 29-31). כשנשאל מתי לראשונה הבחין באור הירוק ברמזור בכיוון נסיעתו, השיב כי כאשר הגיע לצומת בו ארעה התאונה היה אור ירוק מלא.

משה מסר שאינו זוכר אם הבחין באופניים שעמדו על הכביש ברחוב גאולה מס' 13 (פרוטוקול עמ' 32, שורות 22-25), אך אישר כי היה מבחין באופניים אם היו עומדים על הכביש לצד המכוניות. כן אישר כי לא ראה במראה אם עד הראיה

אכן היה מאחוריו לפני אירוע התאונה, ואף לא הבחין בו בזירת התאונה לפני שהעד פנה אליו מיוזמתו.

כשהתבקש משה להסביר את אמרתו בהודעתו השניה מיום 26.11.12, כחודש וחצי לאחר התאונה, בה מסר "אני כל יום ישי לפנות בוקר מחלק עיתונים ועובר שם במקום התאונה, ורואה את האופניים שלו" (ת/37, עמ' 2, שורה 6), מסר כי הניח שאלה אופניו של העד היות ופגש בו פעם אחת כחודש לאחר התאונה, כפי שתואר לעיל.

עדות עד הראיה- רוכב האופניים, מר סטורסלצקי ירוסלב (להלן- עד הראיה):

העד עבד כמחלק עיתונים באזור התאונה, ובעת אירוע התאונה היה לקראת סיום החלוקה. לאחר שחילק עיתון ברחוב גאולה 13, ובעודו פותח את מנעול האופניים, ראה את הרכב המעורב נוסע ברחוב גאולה לכיוון מערב, נכנס לצומת, ואוטובוס שנסע ברחוב הירקון פגע בחלק האחורי של הרכב המעורב, והדף אותו הצידה. דבר ראשון לאחר התאונה, העד הסתכל על הרמזור בכיוון נסיעת הרכב המעורב על מנת לראות מי אשם בתאונה, והבחין שהאור היה ירוק, והתחלף לאדום רק לאחר 4-5 שניות (פרוטוקול, עמ' 52, שורה 9). הוא ניגש לצומת התאונה. רוחמה צעקה שהמנוח מת, אבל העד ראה שהמנוח זז. כיוון שהבין שלא נדרשת עזרתו, פנה להשלים את חלוקת העיתונים, וחזר לזירה לאחר כחצי שעה. בשובו הבחין בשני שוטרים, ושאל אם צריכים משהו שראה את התאונה, והשוטר אמר לו להמתין לבוחן. בזמן ההמתנה שוחח עם משה ומסר לו שהבחין בנסיעתו באור ירוק, ואף מסר למשה את מס' הטלפון שלו. משהגיע הבוחן, נחקר העד ומסר את גרסתו.

לדבריו, האופניים עמדו בין טור הרכבים החונים לבין הכביש, ובעת שהרכב המעורב נסע ברחוב גאולה במהירות של 20-30 קמ"ש, הוא הסתכל על מנת לוודא שהרכב לא יפגע בו.

לדבריו האוטובוס נסע במהירות לא זזה, של 50-60 קמ"ש.

כחודש לאחר התאונה, בעודו מחלק עיתונים, משה ואישתו רוחמה, עצרו את הרכב בסמוך אליו. בחקירה הראשית מסר העד כי הם שוחחו על הרכב החדש שנרכש על ידי משה (פרוטוקול עמ' 54, שורות 1-2). אולם בחקירתו הנגדית אישר העד כי השיחה כללה גם התייחסות לאור הירוק שדלק בכיוון הנסיעה של משה (פרוטוקול, עמ' 61, שורות 8-27), ותיאר אף פגישה נוספת שנערכה בינו לבין בני הזוג, כחודשיים לאחר התאונה באותן נסיבות.

בחקירתו הנגדית סיפר העד כי הוא בן 25, עובד כיום במפעל, ועד התאונה חילק עיתונים באותו איזור במשך כשנתיים, כשלאופניים מחוברת עגלה. הוא הבחין כי הרכב המעורב נסע ברחוב גאולה במהירות של 20-30 קמ"ש, כשבאותו זמן עמד עם הגב למקום התאונה, ורצה לוודא שהרכב לא יפגע בו בעת נסיעתו ברחוב גאולה. הוא לא ראה נערים שהלכו על הכביש ברחוב גאולה.

העד ציין "עמדתי, הסתכלתי על הרכב המסחרי כשהוא מתקרב אלי, כשהוא לידי, אחר כך הייתה תאונה, ואז אני מסתכל על הצבע של הרמזור" (פרוטוקול עמ' 59, שורות 3-4). לדבריו, הסתכל על הרמזור חצי שניה או שנייה לאחר התאונה. לאחר התאונה, ניגש לזירה, אך לא דיבר עם איש, וכשראה שלא זקוקים לו, המשיך לחלק עיתונים, ולא חיכה לכוחות המשטרה.

העד הכחיש כי מסר בהודעתו שהמתין לכוחות המשטרה, ואישר כי אמנם מסר בהודעתו כי ראה את המנוח כשהוא פורק סחורה מרכב הפורד, אך בפועל לא הבחין בכך. לטענתו, כשחזר לזירה לאחר כחצי שעה פנה לשוטר, ולאחר מכן שוחח עם משה. את מספר הטלפון שלו מסר רק למשה.

ניתוח עדויות עדי הראיה מטעם התביעה:

1. לטענה התביעה גרסתה של העדה רוחמה אודות חציית הצומת באור ירוק, הייתה עיקבית ללא סתירות, וללא דופי. ההגנה מצידה טענה כי גרסתה של העדה הייתה כללית בלבד, בלא שזכרה פרטים מהותיים בנוגע למהלך הנסיעה או מבנה הצומת, דבר המעיד על כך שלא הייתה מעורה במהלך הנסיעה בהיותה נוסעת בלבד, ולא הבחינה באמת במצב הרמזורים בעת שבעלה משה נהג ברכב וחצה את הצומת הנדון.

העובדה שהעדה לא ידעה לציין פרטים טכניים בנוגע למבנה הצומת גאולה- הירקון, כגון: מספר הרמזורים בכיוון נסיעתה, אם בכניסה לצומת משורטט מעבר החצייה וכדומה, אינה צריכה לפעול בהכרח לחובתה. עד המכיר את מבנה הצומת אינו בהכרח אמין. ניתן אף להשלים את המידע החסר אודות מבנה הצומת בדיעבד, לאחר התרחשותה של התאונה.

עם זאת, מקובל עלי כי העדה מסרה גרסה חסרה, בלתי מפורטת, אשר לא היה בה כדי לשכנע. העדה לא ידעה מה היה מופע הרמזור בצומת הקודם, צומת הכובשים-גאולה, ותמוה כי הבחינה דווקא במופע הרמזור בצומת הנדון. לא הייתה לה אף גרסה כלשהי בנוגע למועד בו הבחינה לראשונה במופע הירוק בצומת הנדון, ומה היה המרחק של הרכב המעורב באותה עת מהצומת. מצאתי כי לא די באמירתה הכללית לפיה בנסיעה לקראת הצומת האור היה ירוק, כדי לאפשר קביעת ממצאים ברמת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי.

2. העדה היא אישתו של הנהג המעורב, משה, ורצונה לסייע לו מובן, ובא לידי ביטוי לדוגמה בטענה אודות צעדת הנערים על הכביש, כפי שעוד יובהר.

עם זאת, העדה נמנעה באופן בולט מלהתייחס לעד הראיה, שללה כי ראתה אותו אי פעם, טענה כי אינה יודעת דבר בקשר אליו, ואף הכחישה כי פגשה בו כחודש לאחר התאונה, זאת למרות שישבה לצד בעלה בעת המפגש. ניתן לומר כי העדה ביקשה שלא לקשור את עצמה בדרך כלשהי לעדותו של עד הראיה.

וכך למשל:

"ש. מה בעלך אמר לך לגבי אותו עד?"

ת. שהיה רוכב אופניים שהוא מחלק עיתונים והוא ראה. אני לא יודעת אפילו מי זה. זה כל מה שהוא סיפר לי.

ש. הוא סיפר לך לאן הוא נסע, באיזה כיוון, מה הוא ראה?"

ת. לא יודעת.

ש. גם היום את לא יודעת?

ת. לא. באמת שזה לא מעניין אותי. לא יודעת מי העדים, אין לי מושג.

(פרוטוקול עמ' 23 שורות 15-21).

ובהמשך:

ש. את אותו מחלק שאנחנו מדברים עליו ראית אותו פעם?

ת. לא, אין לי מושג מי זה...

ש. את יודעת שבעלך פגש בו חודש אחרי התאונה ודיבר איתו על התאונה ועל האור ברמזור?

ת. לא יודעת, לא ראיתי את הבנאדם. לא יודעת."

(פרוטוקול עמ' 24 שורות 12-20).

ככל שקיים עד ראיה אוביקטיבי, התומך בגרסת בעלה, היה זה בלתי צפוי כי העדה כמעט ותתנער ממנו, תטען שאינה יודעת דבר, ובמשתמע, שאינה מעורבת בענין. הכחשת העדה את המפגש עם עד הראיה, אשר קיומו אושר הן על ידי בעלה והן עד הראיה עצמו, הגבירה את התהיות והספקות.

3. בתחילת חקירתה הראשית, טענה העדה רוחמה, כי נערים הלכו על הכביש ברחוב גאולה ולכן בעלה נסע במהירות איטית מאד (פרוטוקול, עמ' 13, שורות 22-23). בהודעתה במשטרה שנמסרה כעשרה ימים לאחר התאונה (ת/34), לא ציינה העדה דבר בענין זה. באופן דומה גם בעלה, משה, התייחס לצעדת הנערים בתחילת חקירתו הראשית, מבלי שציין דבר בענין זה, בשתי הודעותיו במשטרה.

שני העדים, אם כן, העלו טענה כבושה בעדותם, תוך שהם מבהירים כי הנערים גרמו להאטה נוספת במהירות נסיעתם, למרות שזו מלכתחילה הייתה נמוכה, כ- 30 קמ"ש.

לא זו אף זו, משה מסר בהודעתו השנייה (ת/36), כי נסע ברחוב גאולה במהירות של כ- 30 קמ"ש. מכאן עולה כי הטענה אודות נסיעה במהירות כמעט אפסית עקב צעדת נערים על הכביש, אינה מתיישבת עם האמור בהודעתו במשטרה.

התביעה לא המציאה נתונים בנוגע למחזור הזמן של הרמזור המוצב בצומת הכובשים - גאולה, היינו הרמזור

הקודם במסלול נסיעתו של הרכב המעורב, לפני הגיעו לצומת התאונה. לפיכך, לא ניתן היה לבדוק מהו פער הזמנים בין המועד בו נדלק מופע האור הירוק בצומת הכובשים - גאולה, לבין המועד בו נדלק מופע האור הירוק בצומת גאולה- הירקון, הוא צומת התאונה.

המצאת נתונים אלה הייתה מאפשרת לבחון את גרסתו של משה כי עמד ראשון בצומת הכובשים- גאולה (פרוטוקול עמ' 32, שורה 15). לאחר שמופע הרמזור התחלף מאדום לירוק, פנה שמאלה לרחוב גאולה, ובהגיעו לצומת התאונה דלק אור ירוק בכיוון נסיעתו.

יש להעיר כי המרחק בין שני הצמתים קצר יחסית, ולפני משה לא נסעו רכבים נוספים, ולפיכך ניתן היה לבחון את היתכנות גרסתו של משה, ככל שהתביעה הייתה ממציאה את זמן המחזור של הרמזור בצומת הכובשים גאולה.

בנוסף, ניתן היה לבחון אם גרסת עד הראיה לפיה מופע הרמזור בכיוון הרכב המעורב בצומת הנדון התחלף לאדום כחמש-שש שניות לאחר אירוע התאונה, משתלבת עם גרסתו של משה כי עבר את הצומת הקודם, צומת הכובשים - גאולה, בתחילת מופע הירוק באותו צומת.

לא מן הנמנע כי בחינת מחזורי הזמן של הרמזורים בשני הצמתים כאמור, הייתה מלמדת מדוע ביקשו שני העדים ליצור מצג לפיו נוצר עיכוב במהלך נסיעתם ברחוב גאולה, עקב צעדת הנערים על הכביש.

הפעם הראשונה בה נחקר משה אודות מסלול נסיעתו, ואם חלף בנסיעה שוטפת את צומת הכובשים - גאולה או שהמתין עד שמופע הרמזור באותו צומת יתחלף לירוק, הייתה במסגרת חקירתו הנגדית.

אי הצגת שאלות אלה למשה במסגרת חקירותיו במשטרה היא בגדר חסר ראייתי, שיש בו כדי להקשות על קביעת ממצאים.

למעשה, בית המשפט מתבקש לקבוע כי משה עבר את הצומת הנדון באור ירוק, מבלי שהוצגה בפניו תשתית עובדתית על פיה ניתן היה לבדוק אם גרסתו הגיונית ומשתלבת עם הנתונים האובייקטיביים, היינו, פער הזמנים שבין מופע האור הירוק בצומת הקודם לבין מופע האור הירוק בצומת הנדון.

על כך יש להוסיף כי שני העדים סתרו זה את זה. לפי רוחמה הנערים צעדו לכיוון מערב, לעבר רחוב הירקון, כשגבם אל הרכב המעורב, ולפי משה - הנערים צעדו כשפניהם אל הרכב המעורב, מרחוב הירקון לכיוון מזרח.

עד הראיה, אשר עמד על הכביש ברחוב גאולה, לא אישר בחקירתו הנגדית כי נערים צעדו על הכביש, אלא טען **"לא ראיתי, לא זוכר, אולי לא שמתי לב, מה שלא מענין אותי אני לא זוכר"** (פרוטוקול עמ' 58, שורה 9). בנוסף, עד הראיה טען כי הרכב המעורב נסע ברחוב גאולה במהירות של 20-30 קמ"ש ולא טען כי הייתה האטה למהירות כמעט אפסית תוך כדי נסיעתו של הרכב ברחוב גאולה.

לא מן הנמנע כי בני הזוג הבחינו בהזדמנויות אחרות בנערים הצועדים על הכביש, שכן רוחמה טענה כי היא

נוהגת לאמר למי שצועד על הכביש שזו לא טיילת, אך איני מאמינה כי כך היה במקרה הנוכחי.

4. אני מקבלת את טענת ההגנה לפיה משה לא ידע למסור נתונים אודות צעדת הנערים, היינו, מספר הנערים, מה היה המרחק שצעדו על הכביש, היכן נסע בעת שהבחין לראשונה בנערים, היכן האט את מהירותו נוכח צעדתם על הכביש, וכיוצ"ב (פרוטוקול עמ' 30, שורות 2-5, ועמ' 31 שורות 3-21).

בעדותו חזר משה שוב ושוב על אמירה כללית לפיה כשהגיע לצומת הנדון היה לו אור ירוק מלא. בו בעת התחמק משה מלציין מה היה מופע הרמזור בעת שהתקרב לצומת במהלך נסיעתו לאורך רחוב גאולה.

וכך למשל:

"ש. אמרת שכשנכנסת לגאולה ראית את הרמזור ולא ידעת להגיד לי מה היה הצבע שלו. איך אתה אומר שראית את הרמזור כשנכנסת לצומת אבל לא יודע איזה אור היה בו?"

ת. כשנכנסים לרחוב יש רמזור, רואים אותו. כשהגעתי לצומת היה לי ירוק מלא.

ש. אז כל הדרך עד שהגעת לצומת אתה לא זוכר להגיד איזה אור היה.

ת. כשהגעתי לצומת היה לי ירוק מלא." (פרוטוקול עמ' 33, שו' 27-31)

5. התביעה טענה כי משה מסר לשוטר הסיור שהגיע ראשון לזירת התאונה, כי חצה את הצומת באור ירוק. רק בשלב מאוחר יותר פנה אל משה עד הראיה, רוכב האופניים. עוד טענה התביעה כי המפגש המקרי בין בני הזוג לבין עד הראיה שהתקיים כחודש לאחר התאונה, דווח על ידי משה במסגרת הודעתו השניה במשטרה שנמסרה כחודש וחצי לאחר התאונה. לטענת התביעה, טבעי היה כי השיחה באותו מפגש אקראי תיטוב על אירוע התאונה הקטלנית, וזאת בהעדר היכרות מוקדמת בין העדים.

התביעה מסכימה, אם כן, כי במפגש שנערך כחודש לאחר אירוע התאונה, השיחה נסובה על אירוע התאונה, וזאת בניגוד לעדותו של משה, אשר העיד כדלקמן:

ש. שואל אותך אם עצרת כדי לשוחח איתו, נכון?

ת. לא, אמרתי לו שלום ובוקר טוב והמשכתי לנסוע.

(פרוטוקול עמ' 36, שורות 21-22)

ובהמשך:

ש. ועל מה דיברתם?

ת. עניתי לך. הוא שאל איך אנחנו מרגישים אחרי התאונה "אשתך נפגעה, חטפה מכה" וזהו. זה הכל ...

ש. דיברת על הרמזור או לא?

ת. לא, לא דיברתי על זה.

ש. 100 אחוז?

ת. 100 אחוז. (פרוטוקול, עמ' 38, שורות 1 עד 18).

ניתן להבחין בהתפתחות שחלה בגרסתו של משה, אשר תחילה טען כי המשיך בנסיעתו והסתפק בברכת בוקר טוב, אך בהמשך אישר כי עצר את הרכב ליד עד הראיה, וניהל עימו שיחה.

בנוסף, משה לא דיין, וזאת בלשון המעטה, בנוגע לתוכן השיחה שנוהלה עם עד הראיה.

עד הראיה אישר כי הם אכן שוחחו על התאונה, כשהעיד כלהלן:

ש. דיברתם על התאונה?

ת. על זה שהיה ירוק מלא.

ש. מי אמר?

ת. הזכרנו אחד לשני. (פרוטוקול עמ' 61, שורות 8-11).

עד הראיה ציין כי פגש במשה ורוחמה פעם נוספת זמן לא רב אחרי המפגש הראשון, וזאת באותן נסיבות, היינו, כאשר העד עסק בחלוקת עיתונים וכך גם בני הזוג. משה התכחש לקיומו של מפגש נוסף, וטען כי פגש בעד הראיה פעם אחת בלבד (פרוטוקול, עמ' 36, שורה 31).

6. משה טען בהודעתו השנייה מיום 26.11.12, כי הוא עובר מידי יום שישי במקום התאונה ורואה את האופניים של עד הראיה.

והנה, במועד התאונה, כאשר האופניים עמדו על הכביש משמאל למכוניות החונות, ועל הכביש עמד גם עד הראיה עצמו, הן משה והן רוחמה לא הבחינו באופניים, ואף לא בעד הראיה, זאת על אף שברחוב גאולה נתיב נסיעה אחד.

וכך נשאלה והשיבה רוחמה:

"ש. האם בדרככם על הכביש ראית ניצבות זוג אופניים?

ת. לא. לא זוכרת עכשיו.

ש. את אותו מחלק שאנחנו מדברים עליו ראית אותו פעם?

ת. לא, אין לי מושג מי זה." (פרוטוקול, עמ' 24, שורות 10-14).

וכך נשאל והשיב משה:

"ש. כשעברת שם ראית אופניים על הכביש?

ת. לא.

ש. ליד בית 13. אופניים עומדות על הכביש.

ת. לא זוכר להגיד לך." (פרוטוקול עמ' 32, שורות 20-23)

ובהמשך:

ש. לא אמרתי באמצע אלא בצד הכביש אבל לא בין המכוניות. על הכביש. בייחוד בשעה כזו, היית מבחין בהן, נכון?

ת. הייתי מבחין בהן." (פרוטוקול עמ' 33, שורות 1-3).

מעדותו של עד הראיה עלה כי עמד על הכביש, ובעת שהרכב המעורב התקרב אליו, הסתכל על מנת לוודא שהרכב לא יפגע בו. מכאן ניתן להבין כי משה נסע בסמוך לעד הראיה ואופניו, ותמוה כיצד לא הבחין בהם. זאת בפרט נוכח הודאתו של משה כי היה מבחין באופניים אם היו עומדים לצד המכוניות החונות.

הפער הקיים בין הגרסאות השונות עורר ספקות ותהיות, אשר לא ניתן היה להתירן.

7. במהלך עדותו של עד הראיה התברר כי לא ראה את הרכב המעורב בעת כניסתו לצומת הנדון. למעשה, הציג העד בעדותו שתי גרסאות, וזאת בנושאים מהותיים לעניינו.

בחקירתו הראשית טען כי הבחין לראשונה ברכב המעורב (הטנדר), בעת שהרכב חלף על פניו, כשאותה שעה טיפל העד במנועול האופניים, כשפניו מופנות לעבר רחוב הירקון. הרכב המעורב נכנס לצומת, ונגרמה תאונת הדרכים. דבר ראשון לאחר התאונה, הסתכל העד, לטענתו, על הרמזור על מנת לראות מי אשם, וראה כי בכיוון נסיעת הרכב המעורב דלק אור ירוק.

בחקירתו הנגדית התברר כי עד הראיה הבחין ברכב המעורב עוד בעת שהרכב התקרב אליו, ונסע במרחק של 15-20 מטרים ממקום עמידתו, וזאת נוכח חששו של העד כי הרכב יפגע בו, כשאותו זמן גבו של העד היה מופנה לעבר מקום התאונה, והעד עסק בפתיחת מנעול האופניים.

בהמשך נחקר העד כדלקמן:

ש. אז אתה אומר שאתה עומד עם הגב לרחוב הירקון ושם לב שהוא לא יפגע בך, אז כשהוא עובר אותך, אז הוא כבר לא מעניין אותך, נכון?

ת. אני המשכתי להסתכל, אני לא חשבתי על זה.

ש. אבל אתה המשכת להתעסק עם המנעול כשהוא עבר אותך?

ת. יש לי הרבה פעולות שאני צריך לעשות, כדי להמשיך את החלוקה, כמו לעשות כל מיני פעולות כדי להתכונן לנסוע ולהמשיך את החלוקה, כמו למשל אני שם את השרשרת של המנעול על עצמי, על הכתפיים, אני שם את התיק האישי שלי, ואני מסתכל תוך כדי הפעולות ורואה את התאונה."

(פרוטוקול עמ' 58, שורות 13-20).

ובהמשך :

ש. זה כמו שאמרת בהתחלה, הייתה התנגשות, אוטו מסחרי נזרק הצידה ואז הסתכלת על הרמזור והיה צבע ירוק, נכון?

ת. כן. זה קרה תוך חצי שניה - שניה."

(פרוטוקול עמ' 59, שורות 5-7).

מכאן עולה כי העד הבחין לראשונה במופע האור הירוק ברמזור בכיוון נסיעת הרכב המעורב רק לאחר התרחשות התאונה. הספקות העולים מעדות זו ברורים.

ראשית, קיימת אפשרות כי הרכב המעורב נכנס לצומת לקראת סוף מופע האור האדום בכיוון נסיעתו, והרמזור התחלף לירוק רק לאחר אירוע התאונה.

שנית, קיים קושי בלתי מבוטל להסתמך על הערכת זמנים סובייקטיבית, בהעדר אמצעי כלשהו העומד בפני בית המשפט, על מנת לקבוע אם עד הראיה העריך נכונה את חלוף הזמן.

בנוסף, אין בפני בית המשפט מידע כלשהו מהו הזמן שחלף ממועד בו נכנס משה לצומת ועד אירוע התאונה, וכן הערכת זמן כלשהי בנוגע לאירוע התאונה עצמו.

אוסף ואצין כי הערכתו של עד הראיה כי מהירות נסיעתו של הנאשם בצומת התאונה עמדה על 50-60 קמ"ש, אינה מתיישבת עם נתוני הטכוגרף.

זאת ועוד, בחקירתו הראשית טען עד הראיה כי הבחין לראשונה ברכב המעורב בעת שזה חלף על פניו כשלטענתו פניו היו מופנות אותה עת לעבר רחוב הירקון. בחקירתו הנגדית התברר כי העד הבחין לראשונה ברכב המעורב עוד ממרחק של 15-20 מטרים, בעת נסיעתו של הרכב לכיוונו, כשאותה עת גבו של העד היה מופנה לעבר רחוב הירקון, והוא התעסק במנעול אופניו.

מכאן עולה ספק אם העד הבחין בכלל בהתרחשות התאונה, שכן לפי גרסתו המאוחרת, גבו היה מופנה לעבר רחוק הירקון. ואכן, כשנשאל העד מה היה יעד נסיעתו הבא, השיב: **"חזרתי בגאולה, נגד כוון הים, דרומה לרחוב הכובשים ומשם המשכתי."**

על כך יש להוסיף כי לא היה לעד הסבר מדוע המשיך להסתכל על הרכב המעורב לאחר שזה כבר חלף על פניו, ובפרט לא הייתה כל סיבה מעשית לכך שהעד יטרח ויסתובב על מנת לעקוב אחר המשך נסיעתו של הרכב המעורב ברחוב גאולה.

בהקשר זה יש לציין כי עד הראיה ערך בעדותו אבחנה ברורה בין "דבר מעניין" (היינו, מידע שלידו הוא בעל משמעות מעשית), לבין "דבר שאינו מעניין" (היינו, מידע שאין לו משמעות מעשית). וכך מסר העד:

"אם אני צריך משהו אני מסתכל, אני זוכר מה שאני צריך לזכור" (פרוטוקול עמ' 54, שורה 32)

"מה שלא מעניין אותי אני לא זוכר" (פרוטוקול עמ' 58, ורה 9).

ובהתייחס לרכב המעורב טען העד: **"אותי הוא לא ענין, מה שעניין אותי זה שהוא לא יעשה לי דוקא..."** (פרוטוקול עמ' 58, שורה 11)

"אני לא יודע, אז לא רואים, זה לא מעניין" (פרוטוקול עמ' 58, שורה 27).

"אני זוכר איפה קניתי את המנעול, כמה הוא עלה לי כי זה מעניין, אבל אני לא זוכר אם הלכתי עם המנעול והתיק והשרשרת היו עלי..." (פרוטוקול עמ' 59, שורות 14-15).

המסקנה היא כי עד הראיה מסר גרסאות שונות בנושאים מהותיים לאירוע התאונה. מכל מקום, העד ראה את מופע האור ברמזור רק לאחר התרחשות התאונה.

8. בנוסף, קיים ספק משמעותי אם ניתן לסמוך על טענתו של עד הראיה כי עם חזרתו לזירה ניגש תחילה לשוטר הסיוור, ורק אחר כך פנה למשה.

שוטר הסיור, יורם דיגורקר, טען בעדותו "אני זוכר שהוא לא בא אלי. או שמישהו הצביע עליו, או שאני איתרתי אותו. את הקטע הזה אני לא זוכר במדויק איך איתרתי אותו"

(פרוטוקול עמ' 58, שורות 21-22).

עדותיו של שוטר הסיור משתלבת עם עדותו של משה, אשר נשאל והשיב כדלקמן:

ש. מיד אחרי שהוא נתן לך את הפרטים שלו, למי אמרת את זה?

ת. לחוקר, ברור. האדם הראשון שדיברתי איתו, השוטר שהזמין את האמבולנס והכל. ועם החוקר שאמרתי לו את העדות.

(פרוטוקול עמ' 27, שורות 22-23).

כלומר, משה אישר כי לאחר ששוחח עם עד הראיה וקיבל את פרטיו, פנה באופן מידי אל שוטר הסיור ומסר לו את פרטי עד הראיה.

אין חולק כי עד הראיה פנה למשה ושוחח עימו, בטרם מסר את גרסתו ביחס לאירוע התאונה, דבר המעורר קושי כשלעצמו. ולענין זה תובא חקירתו של עד הראיה, כלהלן:

"ש. כלומר, דיברת עם הנהג המסחרי, לפני שנחקרת?"

ת. כן...

ש. מסרת לשוטר מספר טלפון שלך?

ת. לא. רק לנהג."

(פרוטוקול עמ' 60, שורות 25-30).

גרסתו של הנאשם, פיענוח דיסקת הטכוגרף וחווות דעת מומחה ההגנה:

במועד האירוע הנאשם נהג בקו מס' 17 של חברת דן, היוצא ממסוף הכרמלית, ופונה צפונה לרחוב הירקון. לאחר שהאוטובוס יוצא מהמסוף, עליו לנסוע ברחוב הכרמלית לכיוון מערב, עד לרמזור המוצב בצומת הכרמלית - הירקון (להלן- **צומת הכרמלית**). לאחר שהאוטובוס פונה צפונה (ימינה) לרחוב הירקון, הצומת הראשון המרומזר הוא צומת הירקון- דניאל (להלן- **צומת דניאל**). הצומת הבא המרומזר הוא צומת הירקון- נחמיה (להלן- **צומת נחמיה**). בהמשך דרכו הוא עובר 3 צמתים שאינם מרומזרים. הצומת הבא המרומזר הוא צומת הירקון- הרב- קוק (להלן- **צומת הרב קוק**), ולאחריו צומת התאונה, הירקון - גאולה.

לפי מדידות שערך המומחה מטעם ההגנה (נ/4), המרחק בין צומת הכרמלית-ירקון ועד לצומת התאונה עומד על 509

מטרים. המרחק בין צומת הכרמלית לצומת דניאל עומד על 84 מטרים. צומת נחמיה ממוקם 84 מטרים לאחר צומת דניאל, צומת הרב קוק ממוקם 265 מטרים לאחר צומת נחמיה, וצומת התאונה ממוקם 76 מטרים לאחר צומת הרב קוק.

בהודעתו של הנאשם ת/13, הוא מסר כדלקמן:

"כאשר יצאתי מהכרמלית פניתי ימינה ונעצרתי בצומת הראשון ברמזור אדום..למשך שנייה והמשכתי בנסיעה. אני לא זוכר אם היה לי גל ירוק מה שאני זוכר שצומת אחד לפני גאולה היה לי רמזור ירוק ולפני כן אני לא זוכר באיזה צמתים היה לי ירוק" (שורות 42-44).

"אני יצאתי מחניון לרחוב הכרמלית נסעתי לכיוון מערב והגעתי לצומת עם רחוב הירקון הרמזור בצומת היה ירוק פניתי ימינה לרחוב הירקון עצרתי ברמזור אדום למשך מס שניות כאשר הרמזור התחלף לירוק המשכתי בנסיעה לכיוון צפון ונסעתי לכל אורך רחוב הירקון עד למקום התאונה היה לי גל ירוק אני לא זוכר בוודאות אם לאורך כל הנסיעה הרמזורים היו ירוקים בודאות בצומת הירקון הרב קוק הרמזור בכיוון נסיעתי היה ירוק וגם בצומת עם רחוב גאולה הרמזור בכיוון נסיעתי היה ירוק" (שורות 55-59).

יוטעם כי חקירתו הראשית של הנאשם הסתכמה באימוץ האמור בהודעתו זו.

רפ"ק אילן ידגר, קצין בוחנים ארצי, ערך ביום 27.6.13, **חוות דעת מומחה -פענוח דיסקת טכוגרף (ת/29)**, זאת באמצעות מיקרוסקופ מתקדם שמאפשר שחזור ברמת דיוק גבוהה של מסלול נסיעת האוטובוס עובר לתאונה, תוך התייחסות לזמן ולמרחק, ואף לתאוצה ותאוצה.

מחוות הדעת האמורה עולה כי הנאשם התחיל את נסיעתו ממרחק של 635 מטרים ממקום התאונה, היינו, ממסוף הכרמלית. בהיותו במרחק של 536 מטרים ממקום התאונה עצר הנאשם למשך 19 שניות (נקודה 14, בפענוח הטכוגרף, נספחים ד' ו-ו') ולאחריהן נסע 55.42 מטרים במהירות כמעט אפסית במשך 12 שניות (נקודה 13 בפענוח הטכוגרף).

נתונים אלה תואמים, לכאורה, עצירה לפני הרמזור בצומת הכרמלית- ירקון, בנסיבות בהן הנאשם לא עמד ראשון בצומת אלא לפניו עמד אוטובוס אחר, כשהנאשם נסע במהירות כמעט אפסית בעת שהתקרב לצומת וביצע פנייה ימינה לרחוב הירקון. עם זאת, לא ניתן לקבוע כי אלו היו פני הדברים, בהעדר התייחסות כלשהי מצידו של הנאשם לעצירתו ברחוב הכרמלית, עצירה שהוכחה על פי פיענוח הטכוגרף. במובן זה לוקה גרסתו של הנאשם בחסר.

רפ"ק אילן ידגר טען בעדותו כדלקמן:

"אני יכול לומר שאם אכן אתה צודק והמרחק בין מקום האימפקט לצומת דניאל הוא אכן 420 מ', אז הפיענוח שלי סותר את גירסת הנאשם לגבי העצירה המוחלטת ברחוב דניאל, מכיון שבנקודה 10 שבו

הוא היה במרחק של 414.83 מ', האוטובוס היה במהירות של 12 קמ"ש - מה שסותר את גירסת הנאשם שהוא עצר בצומת, ושוב הכל בהתאם לטענה ולשאלה של הסנגור, שאמר שהמרחק הוא 420 מ'."

בעוד שהנאשם טען בהודעתו במשטרה כי עצר לפני צומת דניאל, (בתחילה טען כי עצר למשך שנייה, ובהמשך כי עצר למשך מספר שניות), הרי בעדותו שינה את גרסתו, ועתה טען כי האט עד כדי עצירה.

וכך טען הנאשם בעדותו:

"יצאתי מחניון הכרמלית, פניתי ימינה, כשהרמזור הראשון שהתקרבותי אליו היה בצבע אדום, הצלחתי להאט עד כדי עצירה מוחלטת, ואז התחלף הרמזור, המשכתי בנסיעה ברצף, עד לרחוב גאולה, שם קרתה התאונה, מצד ימין שלי יצא רכב פורד, מרחוב גאולה, והייתה הפגיעה באוטובוס שלי בפורד" (פרוטוקול, עמ' 71, שורות 15-18).

הן התביעה בסיכומיה והן מומחה ההגנה בחוות דעתו, אימצו את עדותו של רפ"ק ידגר, לפיה נקודה 10 בפיענוח הטכוגרף, המצויה במרחק של 414.83 מטרים ממקום התאונה, משקפת את נסיעתו של הנאשם בצומת דניאל, ומכאן שהנאשם נסע במהירות של 12 קמ"ש בצומת דניאל.

נקודה נוספת בפיענוח הטכוגרף הרלוונטית לעניינו היא נקודה 11, המשקפת את נסיעתו של הנאשם בעת שהתקרב לצומת דניאל. בנקודה 11 היה הנאשם במרחק של 471.39 מטרים ממקום התאונה, ובמרחק של 46.39 מטרים מצומת דניאל, וזאת בהתחשב בכך שצומת דניאל מצוי במרחק של 425 מטרים ממקום התאונה.

אמנם בנספח ד' לפענוח הטכוגרף נרשם כי הנאשם נסע במהירות של 33.25 קמ"ש החל מנקודה 11 בפיענוח הטכוגרף, אך בו בזמן נרשם כי בנקודה זו נרשמה תאונה של 0.66 -. אפנה גם למלל של פיענוח הטכוגרף, סעיף יב', שם ציין רפ"ק ידגר במפורש כלהלן: "**מנקודה 11 האט האוטובוס במשך 9 שניות ולאורך מרחק של 56.56 מטרים**". מכאן עולה כי בעת נסיעתו של הנאשם מנקודה 11 ועד נקודה 10, בעת שהנאשם התקרב לצומת דניאל, הוא האט את מהירות נסיעתו. לפיכך במשך 9 שניות נסע הנאשם מרחק קצר יחסית של 56.56 מטרים בלבד.

בעת חקירתו של מומחה ההגנה, ביקשה התביעה להראות כי הנאשם לא האט בעת נסיעתו לקראת צומת דניאל, אלא נסע במהירות של 33.25 קמ"ש. התביעה הסתמכה לענין זה על נקודה מס' 11 בפיענוח הטכוגרף (פרוטוקול עמ' 77, שורות 21-30, עמ' 78, שורות 17-18). ואולם כאמור, החל מנקודה 11 בפיענוח, ניכרת תאונה במהירות הנסיעה של הנאשם.

צירוף נקודות 10 ו- 11 בפיענוח הטכוגרף מצביע על האטה הדרגתית ומשמעותית במהירות נסיעתו של הנאשם, האטה אשר החלה במרחק של 46.29 מטרים לפחות לפני צומת דניאל.

האטת מהירות נסיעתו של הנאשם כפי שמשקפת משילוב נקודות 10 ו- 11 בפיענוח הטכוגרף, מתיישבת עם גרסתו לפיה בעת שהתקרב לצומת דניאל הבחין כי ברמזור דולק אור אדום.

לפיכך, הנאשם האט באופן ניכר את מהירותו עד אשר הבחין כי מופע האור ברמזור התחלף לירוק.

מומחה ההגנה ערך מספר ניסויים במסגרתם החל בנסיעה מצומת הכרמלית, ופנה צפונה לרחוב הירקון לאחר שמופע הרמזור באותו צומת התחלף לירוק. בהמשך, עצר המומחה בצומת דניאל ברמזור אדום. כשמופע הרמזור התחלף לירוק, נסע צפונה לאורך רחוב הירקון.

המומחה נסע במהירות של 36.4 קמ"ש, המשקפת את המהירות הממוצעת בה נהג הנאשם, וזאת בהסתמך על ממצאי הטכוגרף.

בכל אחד מהניסויים שביצע מומחה ההגנה, הוא חלף את כל הצמתים לאחר צומת דניאל כאשר אור ירוק דולק בכיוון נסיעתו, והגיע לצומת התאונה כאשר בכיוון נסיעתו דולק אור ירוק. שלושה ניסויים נערכו ביום 1.8.14 (יום שישי), ושלושה ניסויים נערכו ביום 7.9.14 (יום ראשון).

בנוסף, ערך מומחה ההגנה מדידה של זמני המחזור של הרמזורים בצומת דניאל ובצומת גאולה, וזאת ביום 1.8.14, ועל פי ממצאיו זמן המחזור של שני הרמזורים שלעיל, עומד על 90 שניות.

בכל הנוגע למדידות זמני המחזור של הרמזורים, אני מקבלת את עמדת התביעה לפיה במועד התאונה פעלה תוכנית הרמזורים כפי שהוצגה על ידי אינג' קסילביץ (ת/22 ה' ו- ת/24 ב'). מסקנתי זו מושתתת, אף על הניסוי שערך בוחן התנועה- דן בירס, ביום 12.10.14, יום ראשון, חול המועד סוכות, כאשר הבוחן הונחה על ידי אינג' קסילביץ לבצע את הניסוי באותו יום, וזאת נוכח העובדה שהתאונה התרחשה ביום ראשון, ביום השישי של חול המועד סוכות, הוא יום הושענא רבה.

יובהר כי תכנית הרמזורים הרלוונטית היא תכנית מספר 2 אשר פועלת בערבי חג וביום שישי עד השעה 06:30 בבוקר, וכן ביום ראשון עד השעה 06:21 בבוקר, וזאת על פי לוח הזמנים של מערכת הרמזורים הפועלת בצומת גאולה, כפי שהוצג בנ/3. לעומת זאת, ביום שבת פועלת בצומת גאולה תוכנית מספר 4, ועל פיה זמן המחזור של הרמזור עומד על 90 שניות, כפי שאישר מומחה ההגנה בעדותו (פרוטוקול עמ' 83, שורות 5-8).

על פי תכנית מספר 2 זמן המחזור של מערכת הרמזורים בצומת הירקון- הכרמלית -דניאל - נחמיה -הרברט סמואל, עומד על 65 שניות. מנגד, זמן המחזור של מערכת הרמזורים בצומת הירקון- הירדן- אלנבי- יונה הנביא גאולה, עומד על 70 שניות.

בהינתן כי עסקין בשתי מערכות רמזורים הפועלות במחזורי זמן שונים, לא ניתן לבצע ניסוי חד משמעי המדמה את נסיעתו של הנאשם במועד התאונה, שכן פער הזמנים בין שתי מערכות הרמזורים, יביא לתוצאה שונה בכל ניסוי.

מומחה ההגנה, אישר כי אם שתי מערכות הרמזורים "לא פועלות על אותו מחזור, יש אפשרות שלא יישמר הרצף" (פרוטוקול עמ' 82, שורה 9).

מומחה ההגנה חזר ואישר זאת בהמשך עדותו, כלהלן:

"ש. אמרת שברגע שמערכות הרמזורים עובדות על לוחות זמנים שונים, אז אי אפשר

לעשות ניסוי, כי כל פעם התוצאה תהיה אחרת?

ת. תיאורטית כן."

(פרוטוקול עמ' 85, שורות 18-20).

בנוסף, אני מקבלת את עדותו של אינג' קסילביץ כי במועד התאונה צומת הרב קוק לא היה מסוכרן עם המחשב המרכזי של עיריית תל אביב, ופעל באופן עצמאי.

סיכום של דברים:

התביעה טענה כי הוכחת אשמתו של הנאשם מבוססת על עדויות עדי הראיה מטעמה, וכן על סתירות שנפלו בגרסת הנאשם. מניתוח עדויות עדי הראייה עלו כשלים, סתירות, ספקות ותהיות, וזאת בין היתר, בסוגיות הבאות:

הנהג המעורב משה ואשתו רוחמה, מסרו גרסה כללית ובלתי מפורטת לפיה לקראת הגעתם לצומת התאונה, דלק אור ירוק בכיוון נסיעתם. משה התחמק מלציין מה היה האור ברמזור במהלך נסיעתו ברחוב גאולה, בעת שהתקרב לצומת.

שני העדים העלו גרסה בלתי מדויקת וכבושה בדבר צעדת נערים על הכביש ברחוב גאולה, ובין גרסאותיהם התגלו סתירות.

איש מהם לא ראה את עד הראיה בעת עמידתו על הכביש ברחוב גאולה, ואף לא את אופניו.

עד הראיה שוחח עם משה על אודות התאונה לפני שהעד נחקר במשטרה.

משה התכחש לכך שבמפגש שנערך בינו לבין עד הראיה שוחחו אודות התאונה.

עד הראיה מסר בעדותו כי הסתכל על הרמזור רק לאחר התרחשות התאונה, ובעדותו נפלו סתירות בנקודות מהותיות.

עד הראייה (ואף רוחמה) לא דייק כשציין כי הנאשם נהג במהירות גבוהה עובר לתאונה, שכן לפי פענוח הטכוגרף מהירותו עמדה על 32 קמ"ש.

בנוסף, לא הומצאה תכנית הרמזורים של הצומת הקודם במסלול נסיעתו של משה, צומת הכובשים- גאולה. משה אף לא נחקר במשטרה אודות נסיעתו לפני שנכנס לרחוב גאולה, ומה היה מופע האור ברמזור בעת שהגיע לצומת הקודם. כל זאת, למרות שהמרחק בין הצומת הקודם לצומת התאונה הוא מרחק קצר יחסית.

איני מקבלת את טענת ההגנה כי העובדה שהנאשם לא נחקר במסגרת חקירתו הנגדית באשר למבנה צומת התאונה, המרחק ממנו הבחין לראשונה ברמזור עצמו ומהו האור שדלק אותה עת ברמזור וכדומה, מחזקת את גרסתו של הנאשם כי חצה את הצומת באור ירוק. לא היה זה מתפקיד התביעה להשלים את אשר החסיר הנאשם בהודעתו במשטרה ובחקירתו הראשית.

עם זאת, יצוין כי הנאשם מסר בהודעתו במשטרה מה היה מופע הרמזור בכיוון נסיעתו בארבע צמתים מבין חמש הצמתים שחלף בנסיעתו עד להתרחשות התאונה. איני מקבלת את טענת התביעה, שלא הוכחה, כי הנאשם נסע באופן אוטומטי.

הנאשם לא דיפק כשטען כי עצר בצומת דניאל, אולם נתוני הטכוגרף מעידים על האטה ממושכת והדרגתית עד למהירות של 12 קמ"ש, בעת נסיעתו לקראת צומת דניאל, ולפיכך מתיישבים עם "המתנה" לכך שהאור ברמזור יתחלף מאדום לירוק.

לא היה בניסויים שערך מומחה ההגנה כדי להכריע כי הנאשם חלף את צומת התאונה בעת שמופע הרמזור בכיוון נסיעתו היה ירוק. עם זאת, מהניסויים עלה כי מי שעובר את צומת דניאל בתחילתו של מופע האור הירוק, עשוי להגיע לצומת התאונה כאשר בכיוון נסיעתו מופע אור ירוק.

עדי התביעה אישרו קיומו של "גל ירוק" חלקי על ציר הנסיעה ברחוב הירקון לכיוון צפון (ראה עדות אינג' קסילביץ, פרוטוקול עמ' 45, שורות 6-7, עמ' 46, שורות 18-32, עמ' 50 שורות 8-15, וכן עדות הבוחן דן בירס, פרוטוקול, עמ' 53, שורות 21-23).

על סמך מכלול הראיות שהובאו בפניי, איני סבורה כי ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי הנאשם נושא באחריות לגרימתה של התאונה הקטלנית.

לאור כל האמור לעיל, אזכה את הנאשם מחמת הספק מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ה, 10 ספטמבר 2015, במעמד הנאשם, עו"ד שרונה בן ששון מטעם המאשימה, עו"ד דויק עו"ד ברנט מטעם הנאשם.